

El Totpoderós obra en mi meravelles (Lc 1,49)

Sant Pare Francesc, Missatge per a la XXXII ena JMJ, 9/4/2017
Vaticà, 27 de febrer de 2017

La nostra època no necessita «joves sofà» · El Totpoderós obra en mi meravelles · Ser jove no significa estar desconnectat del passat · Com mantenir-se units, seguint l'exemple de Maria · Fidelitat creativa per construir temps nous

Estimats joves:

Ens hem posat de nou en camí després de la meravellosa trobada de Cracòvia, on vam celebrar la XXXI ena JMJ i el Jubileu dels Joves, en el context de l'Any Sant de la Misericòrdia. Allí deixarem que Joan Pau II i Santa Faustina Kowalska, apòstols de la Divina Misericòrdia, ens guessin per trobar una resposta concreta als reptes del nostre temps. Vam experimentar amb força la fraternitat i l'alegria, i donàrem al món un signe d'esperança; les senyeres i llengües variades no eren motiu d'enfrontament i divisió, sinó una oportunitat per obrir les portes del nostre cor, per construir ponts.

Al final de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Cracòvia vaig comunicar la pròxima meta de la nostra peregrinació, que, amb l'ajuda de Déu, ens portarà a Panamà el 2019. En aquest camí ens acompanyarà la Verge Maria, a qui totes les generacions anomenen *benaurada* (cf. *Lc 1,48*). La següent etapa del nostre itinerari està connectada amb l'anterior, que se centra en les benaurances, però ens impulsa a continuar endavant. El que desitjo és que vosaltres, joves, camineu no només fent *memòria* del passat, sinó també amb *valentia* en el present i *esperança* en el futur. Aquestes actituds, sempre presents en la jove Dona de Natzaret, es troben reflectides de manera clara en els temes escollits per a les tres pròximes JMJ. Aquest any (2017) reflexionarem sobre la fe de Maria quan va dir en el *Magnificat: El Totpoderós obra en mi meravelles (Lc 1,49)*. El tema de l'any que ve (2018): *No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia (Lc 1,30)*, ens portarà a meditar sobre la caritat plena de determinació amb què la Verge Maria va rebre l'anunci de l'àngel. La JMJ 2019 s'inspirarà en aquestes paraules: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules (Lc 1,38)*, que va ser la resposta plena d'esperança de Maria a l'àngel.

L'octubre del 2018, l'Església celebrarà el Sínode dels Bisbes sobre els joves amb el tema *Els joves, la fe i el discerniment vocacional*. Ens preguntarem sobre com viviu vosaltres, els joves, l'experiència de fe enmig dels desafiaments de la nostra època. També abordarem la qüestió de com es pot desenvolupar un projecte de vida discernint la vostra vocació, en sentit ampli, és a dir, en el matrimoni, en l'àmbit laïcal i professional, o bé en la vida consagrada i el sacerdoci. Desitjo que hi hagi una gran sintonia entre l'itinerari que portarà a la JMJ de Panamà i el camí sinodal.

Segons l'Evangeli de Lluç, després d'haver rebut l'anunci de l'àngel i haver respost amb el seu "sí" a la crida per ser mare del Salvador, Maria s'aixeca i va de pressa a visitar la seva cosina Elisabet, que es troba al sisè mes d'embaràs (cf. *Lc 1,36-39*). Maria és molt jove; el que se li ha anunciat és un do immens, però comporta també un repte molt gran. El Senyor li ha assegurat que hi serà present i que l'ajudarà, però encara hi ha moltes coses que no té clares ni en la ment ni en el cor. I, tanmateix, Maria no es tanca a casa, no es deixa paraitzar per la por o l'orgull. Maria no és de la mena de persones que per estar bé necessiten un bon sofà on se senti còmoda i segura. No és una jove sofà (cf. *Discurs en la Vigília, Cracòvia, 30 de juliol del 2016*). Si la seva vella cosina necessita un cop de mà, ella no s'entreté i es posa en camí de seguida.

El trajecte per arribar a la casa d'Elisabet és llarg: uns 150 km. Però la jove de Natzaret, impulsada per l'Esperit Sant, no s'atura davant dels obstacles. Sens dubte, les jornades de viatge la van ajudar a meditar sobre el meravellós esdeveniment en què estava participant. Ens passa el mateix a

nosaltres quan comencem la nostra peregrinació: al llarg del camí ens tornen a la ment els fets de la vida, i podem copsar-ne el significat i aprofundir la nostra vocació, que es revela en la trobada amb Déu i en el servei als altres.

La trobada entre les dues dones, la jove i la gran, és plena de la presència de l'Esperit Sant, i d'alegria i sorpresa (cf. *Lc* 1, 40-45). Les dues mares, així com els fills que porten al ventre, gairebé ballen de felicitat. Elisabet, impressionada per la fe de Maria, exclama: *Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!* (v. 45). Sí, un dels regals més grans que la Verge ha rebut és la fe. Creure en Déu és un do inestimable, però també exigeix rebre'l, i Elisabet beneeix Maria per això. Ella, al seu torn, respon amb el *Magnificat* (cf. *Lc* 1, 46-55), on trobem les paraules: *El Totpoderós obra en mi meravelles* (v. 49).

L'oració de Maria és revolucionària: és el cant d'una jove plena de fe, conscient dels seus límits, però que confia en la misericòrdia divina. Aquesta petita i valenta dona regracia Déu perquè ha mirat la seva petitesa i perquè ha realitzat l'obra de la salvació en el seu poble, en els pobres i en els humils. La fe és el cor de tota la història de Maria. El seu càntic ens ajuda a comprendre com la misericòrdia del Senyor és el motor de la història, tant de la persona, de cadascun de nosaltres, com del conjunt de la humanitat.

Quan Déu toca el cor d'un jove o d'una jove, es tornen capaços de fer grans obres. Les "coses grans" que el Totpoderós ha fet en la vida de Maria també ens parlen del viatge de la nostra vida: però no és un caminar sense sentit, sinó una peregrinació que, fins i tot amb totes les seves incerteses i sofriments, troba en Déu la seva plenitud (cf. *Àngelus*, 15 d'agost del 2015). Em direu: «Pare, però jo soc molt limitat, soc pecador, què puc fer?». Quan el Senyor ens crida no es fixa en el que som, en el que hem fet. Ben al contrari. En el moment que ens crida ell veu tot el que podríem donar, tot l'amor que som capaços d'oferir. Com la jove Maria, podeu fer que la vostra vida es converteixi en un instrument per millorar el món. Jesús us crida a deixar la vostra empremta en la vida, una empremta que marqui la història, la vostra història i la història de molts (cf. *Discurs en la Vigília*, Cracòvia, 30 de juliol del 2016).

Maria es troba entre l'adolescència i l'edat adulta, com molts de vosaltres. Tanmateix, en el *Magnificat* lloa el seu poble, la seva història. Això ens ensenya que ser jove no significa estar desconnectat del passat. La nostra història personal forma part d'una llarga línia, d'un camí comunitari que ens ha precedit durant segles. Com Maria, pertanyem a un poble. I la història de l'Església ens ensenya que, fins i tot quan ha de travessar mars agitats, la mà de Déu la guia, la fa superar moments difícils. La veritable experiència a l'Església no és com una *flashmob*, per a la qual quedem, es fa una *performance* i després cadascú se'n va pel seu camí. La tradició de l'Església és llarga, es transmet de generació en generació i, alhora, s'enriqueix amb l'experiència de cada individu. També la vostra història té un lloc dins de la història de l'Església.

Rememorar el passat també serveix per rebre les obres noves que Déu vol fer en nosaltres i a través nostre. I ens ajuda perquè ens deixa escollir com a instruments seus, col·laboradors en els seus projectes salvadors. També vosaltres, joves, si reconeixeu en la vostra vida l'acció misericordiosa i omnipotent de Déu, podeu fer grans coses i assumir grans responsabilitats.

M'agradaria fer-vos algunes preguntes: Com *gardeu* a la vostra memòria els esdeveniments, les experiències de la vostra vida? Què feu amb els fets i les imatges gravades en els vostres records? A alguns, ferits per les circumstàncies de la vida, els agradaria *reiniciar* el seu passat, exercir el dret a l'oblit. Però m'agradaria recordar-vos que no hi ha sant sense passat, ni pecador sense futur. La perla neix d'una ferida a l'ostra. Jesús, amb el seu amor, pot guarir els nostres cors transformant les nostres ferides en autèntiques perles. Com deia sant Pau, el Senyor mostra la seva força a través de la nostra debilitat (cf. *2 Co* 12,9).

Tanmateix, els nostres records no han de quedar amuntegats, com en la memòria d'un disc dur. I no es pot emmagatzemar tot en un núvol virtual. Hem d'aprendre a fer que els esdeveniments del passat es converteixin en una realitat dinàmica, per reflexionar-hi i treure'n un ensenyament i un sentit per al nostre present i el nostre futur. Descobrir el fil vermell de l'amor de Déu que connecta tota la nostra existència és una tasca difícil però necessària.

N'hi ha molts que diuen que vosaltres, els joves, sou oblidadissos i superficials. No hi estic gens d'acord. Però cal reconèixer que en els nostres dies hem de recuperar la capacitat de reflexionar sobre la pròpia vida i de projectar-la cap al futur. Tenir un passat no és el mateix que tenir una història. En la vida podem tenir tants records..., però quants construeixen realment la nostra memòria? Quants són significatius per als nostres cors i ens ajuden a donar sentit a la nostra existència? A les xarxes socials apareixen moltes cares de joves en un gran nombre de fotografies, que parlen de fets més o menys reals, però no sabem quins són "història", una experiència que pugui ser narrada, que tingui una finalitat i un sentit. Els programes de televisió són plens dels anomenats *reality show*, però no són històries reals, són només minuts que corren davant d'una càmera, en els quals els personatges viuen al dia, sense cap projecte. No us deixeu enganyar per aquesta falsa imatge de la realitat. Sigueu protagonistes de la vostra història, decidiu el vostre futur.

Es diu que Maria conservava totes les coses, sobre les quals meditava des del seu cor (cf. *Lc* 2,19-51). Aquesta noia senzilla de Natzaret ens ensenya amb el seu exemple a conservar la memòria dels esdeveniments de la vida, i també a reunir-los, recomponent la unitat dels fragments, que, units, poden formar un mosaic. Com podem posar en pràctica el seu exemple? Us faig uns quants suggeriments.

Al final de cada jornada podem aturar-nos uns minuts a recordar els moments bonics, els reptes, el que ens ha sortit bé i el que ens han sortit malament. D'aquesta manera, davant de Déu i de nosaltres mateixos, podem manifestar els nostres sentiments de gratitud, de penediment i de confiança, i els anotem, si volem, en un quadern, en una mena de diari espiritual. Això vol dir resar en la vida, amb la vida i sobre la vida, i, amb tota seguretat, us ajudarà a comprendre millor les grans obres que el Senyor realitza en cadascun de vosaltres. Com deia sant Agustí, podem trobar Déu en els amples camps de la nostra memòria (cf. *Confessions*, Llibre X, 8, 12).

Llegint el *Magnificat* ens adonem que Maria coneixia la Paraula de Déu, atès el paral·lelisme entre cada versicle d'aquest càntic i l'Antic Testament. La jove mare de Jesús coneixia bé les oracions del seu poble. Segurament les hi havien ensenyat els seus pares i els seus avis. Que n'és, d'important, la transmissió de la fe d'una generació a l'altra! Hi ha un tresor amagat en les oracions que ens han ensenyat els nostres avantpassats, en aquesta espiritualitat que brolla de la cultura de la gent senzilla, que coneixem com a *pietat popular*. Maria recull el patrimoni de fe del seu poble i se'n serveix per compondre un cant totalment seu i que és també el cant de tota l'Església. L'Església sencera el canta amb ella. Perquè també vosaltres, joves, pugueu cantar un *Magnificat* totalment vostre i fer de la vostra vida un do per a tota la humanitat, és fonamental que connecteu amb la tradició històrica i l'oració d'aquells que us han precedit. Per això és tan important conèixer bé la Bíblia, la Paraula de Déu, llegir-la cada dia, confrontar-la amb la vostra vida i interpretar els esdeveniments quotidians en vista de tot el que el Senyor us diu en les Sagrades Escripures. En l'oració i en la lectura orant de la Bíblia (l'anomenada *Lectio divina*), Jesús us encendrà els cors i us il·luminarà el camí, fins i tot en els moments més difícils de la vostra existència (cf. *Lc* 24,13-35).

Maria ens ensenya a viure en actitud eucarística, és a dir, a donar gràcies, a cultivar la lloança i a no restar ancorats en els problemes i les dificultats. En la dinàmica de la vida, les súpliques d'avui seran motiu d'agraïment demà. D'aquesta manera, la vostra participació en la Santa Missa i els moments en què celebrareu el sagrament de la Reconciliació seran alhora vèrtex i punt de partida. Les vostres vides es renovaran cada dia amb el perdó, de manera que es convertiran en lloança

constant al Totpoderós. Confieu en el record de Déu: [...] la seva memòria és un cor tendre de compassió, que es complau d'eliminar definitivament qualsevol vestigi del mal. (*Homilia a la Santa Missa de la JMJ*, Cracòvia, 31 de juliol del 2016).

Hem vist que el *Magnificat* brolla del cor de Maria en el moment en què es troba amb la seva vella cosina Elisabet, que, amb la seva fe, amb la seva mirada perspicaç i amb les seves paraules, ajuda la Verge a comprendre millor la grandesa de l'obra de Déu en ella, de la missió que ell li ha confiat. I vosaltres, us adoneu de l'extraordinària font de riquesa que significa la trobada entre els joves i la gent gran? Quina importància doneu a la gent gran, als vostres avis? Vosaltres, amb molta raó, aspireu a "emprendre el vol", porteu molts somnis al cor, però teniu necessitat de la saviesa i de la visió dels més grans. Mentre obriu les ales al vent, és indispensable que descobriu les vostres arrels i que agafeu el testimoni de les persones que us han precedit. Per construir un futur que tingui sentit, cal conèixer els esdeveniments passats i prendre-hi posició (cf. *Amoris Laetitia*, 191-193). Vosaltres, joves, teniu la força; la gent gran, la memòria i la saviesa. Com Maria amb Elisabet, dirigiu la mirada cap als més grans, cap als vostres avis. Ells us explicaran coses que exaltaran la vostra ment i emocionaran el vostre cor.

És veritat que teniu pocs anys de vida i, per això, us resulta difícil donar a la tradició el valor degut. Tingueu ben present que això no significa ser tradicionalistes. No. Quan Maria a l'Evangeli diu que *El Totpoderós obra en mi meravelles (Lc 1,49)*, es refereix al fet que aquestes «meravelles» no s'han acabat, sinó que es continuen realitzant en el present. No es tracta d'un passat remot. Saber fer memòria del passat no vol dir ser nostàlgics o romandre aferrats a un determinat període de la història, sinó saber reconèixer els mateixos orígens per tornar sempre a l'essència i llançar-se a la construcció de temps nous amb fidelitat creativa. Seria un greu problema que no beneficiaria a ningú fomentar una memòria paralitzant, que imposa fer sempre les mateixes coses de la mateixa manera. És un do del cel constatar que molts de vosaltres, amb els vostres interrogants, somnis i preguntes, us enfrenteu als qui consideren que les coses no poden ser diferents.

Una societat que només valora el present també tendeix a menysprear tot el que s'hereta del passat com, per exemple, les institucions del matrimoni, de la vida consagrada, de la missió sacerdotal. Aquestes s'acaben considerant buides de significat, formes ja superades. Es pensa que val més viure en les situacions denominades "obertes", i comportar-se en la vida com en un *reality show*, sense objectius i sense rumb. No us deixeu enganyar. Déu ha vingut per eixamplar els horitzons de la nostra vida, en totes les direccions. Ell ens ajuda a donar al passat el seu valor just per projectar millor un futur de felicitat. Però això és possible només quan vivim experiències autèntiques d'amor, que es fan concretes descobrint la crida del Senyor i adherint-nos-hi. Aquesta és l'única cosa que ens fa feliços de veritat.

Estimats joves, encomano a la intercessió maternal de la Benaventurada Verge Maria el nostre camí cap a Panamà, així com també l'itinerari de preparació del pròxim Sínode dels Bisbes. Us convido a recordar dos aniversaris importants aquest any 2017: els tres-cents anys del descobriment de la imatge de la Mare de Déu *d' Aparecida*, al Brasil; i el centenari de les aparicions de Fàtima, a Portugal, on, si Déu vol, aniré en pelegrinatge el proper mes de maig. Sant Martí de Porres, un dels sants patrons de l'Amèrica Llatina i de la JMJ del 2019, en el seu humil servei quotidià tenia el costum d'oferir les millors flors a Maria, com a signe del seu amor filial. Conreeu també vosaltres, com ho va fer ell, una relació de familiaritat i amistat amb Nostra Senyora i encomaneu-li els vostres goigs, inquietuds i preocupacions. Us asseguro que no us en penedireu.

Que la jove de Natzaret, que ha adquirit a tot el món milers de rostres i de noms per acostar-se als seus fills, intercedeixi per cadascun de nosaltres i ens ajudi a proclamar les grans obres que el Senyor realitza a través de nosaltres.